

Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
P. CRUZ VILLALÓN
представено на 4 декември 2014 година¹

Дело C-516/13

**Dimensione Direct Sales srl,
Michele Labianca
срещу
Knoll International SpA**

(Преюдициално запитване, отправено от Bundesgerichtshof (Германия))

„Авторско право — Директива 2001/29/ЕО — Право на разпространение — Член 4, параграф 1 — Понятие за публично разпространяване чрез продажба или по друг начин на оригинала на произведение или копие от него — Предложение за сключване на договор — Уебсайт, на който се предлагат за продажба възпроизведени екземпляри от защитени с авторско право мебели без съгласието на притежателя на изключителното право на разпространение — „Invitatio ad offerendum“ — Рекламна дейност“

1. По настоящото дело Съдът е сезиран с три преюдициални въпроса за тълкуване на член 4, параграф 1 от Директива 2001/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество², разпоредба, която предвижда в полза на притежателите на авторско право изключително право на разпространение на оригинала или на копия от техни защитени произведения. Обстоятелствата в основата на спора по главното производство, които се различават от вече обсъжданите, по-специално в решения *Peek & Cloppenburg*³ и *Donner*⁴, дават повод на Съда отново да разгледа значението и обхвата на правото на разпространение по смисъла на тази разпоредба и да очертае по-точно рамките на това понятие.

I – Правна уредба

A – Правото на Съюза

2. В съображение 28 от Директива 2001/29 се уточнява:

„Закрилата на авторското право съгласно настоящата директива включва изключителното право върху контрола на разпространението на произведение върху материализиран носител. Първата продажба в Общността на оригинала на произведение или на копия от него от притежателя на правото или с негово съгласие изчерпва правото на контрол върху препродажбата на този

¹ — Език на оригиналния текст: френски.

² — ОВ L 167, стр. 10; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 230.

³ — C-456/06, EU:C:2008:232.

⁴ — C-5/11, EU:C:2012:370.

предмет в Общността. Това право следва да не се изчерпва по отношение на оригинала или на копия от него, продадени от притежателя на правото или с негово съгласие извън Общността. Правото на използване и правото на отдаване под наем за автори са установени в Директива 92/100/ЕИО. Правото на разпространение, предвидено в настоящата директива, не накърнява разпоредбите, отнасящи се до правото на използване и правото на отдаване под наем, съдържащи се в глава I от посочената директива“.

3. Член 4 от Директива 2001/29, който урежда изключителното право на разпространение, гласи:

„1. Държавите членки предвиждат за авторите по отношение на оригинала на техните произведения или на техни копия изключителното право да разрешават или забраняват всякаква форма на публично разпространяване чрез продажба или по друг начин.

2. Правото на разпространение не се изчерпва в Общността по отношение на оригинала или копия от произведението, освен когато първата продажба или друго прехвърляне на собствеността в Общността на този обект се извършва от притежателя на права или с неговото съгласие“.

Б – Германското право

4. Член 15 от Закона за авторското право и сродните му права (Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte – Urheberrechtsgesetz)⁵ предвижда:

„(1) Авторът притежава изключителното право да използва произведението си на материален носител; това право включва по-специално:

1. правото на възпроизвеждане (член 16),
2. правото на разпространение (член 17)
3. правото на излагане (член 18).

[...]“.

5. В член 17, параграф 1 от UrhG се съдържа следното определение на правото на разпространение:

„Правото на разпространение е правото оригиналът на произведението или копия от него да се предлагат на неограничен кръг лица или да се пускат на пазара“.

II – Обстоятелства в основата на спора по главното производство

6. Knoll International⁶ SpA е дружество по италианското право, което принадлежи към международната група Knoll, чието дружество майка Knoll Inc.⁷ е със седалище в Пенсилвания (Съединените щати). Групата Knoll произвежда и търгува с мебели в целия свят, по-специално с мебели, които са създадени от Marcel Breuer и Ludwig Mies van der Rohe и са защитени с

⁵ — Наричан по-нататък „UrhG“.

⁶ — Наричано по-нататък „Knoll International“.

⁷ — Наричано по-нататък „Knoll“.

авторско право като произведения на приложните изкуства. Като притежател на авторското право Knoll International има изключителните права по използването на създадените от Marcel Breuer мебели, както и разрешение да се ползва от авторските права на Knoll относно мебелите на Ludwig Mies van der Rohe.

7. Dimensione Direct Sales srl⁸, първи жалбоподател в главното производство, е дружество с ограничена отговорност по италианското право, чийто управител г-н Labianca е вторият жалбоподател в главното производство. Dimensione Direct Sales разпространява в Европа дизайнерски мебели чрез пряка продажба и предлага мебели на своя уебсайт www.dimensione-bauhaus.com, който е достъпен по-специално на немски език. Освен това през 2005 г. и 2006 г. същото дружество е рекламирало своите оферти в Германия в различни всекидневници и списания, както и в рекламна листовка, в която се посочва: „Придобивате вашите мебели в Италия, но плащате едва при получаването или доставката от превозвач, упълномощен да приема плащания (услуга, предоставяна при поискване)“.

8. Въз основа на авторското право Knoll International сезира Landgericht Hamburg (Германия) с искане, от една страна, да се забрани на жалбоподателите в главното производство да предлагат в Германия мебели, съответстващи на създадените от Marcel Breuer и Ludwig Mies van der Rohe, тъй като те не са произведени нито от него, нито от Knoll. Освен това Knoll International иска жалбоподателите в главното производство да представят информация, да се установи задължението им да заплатят обезщетение, както и да се публикува решението.

9. Landgericht Hamburg уважава исканията на Knoll International, а решението му е потвърдено при въззивно обжалване от Hanseatisches Oberlandesgericht (Германия). Тогава жалбоподателите в главното производство упражняват правото си да подадат ревизионна жалба пред запитващата юрисдикция.

III – Преюдициалните въпроси и производството пред Съда

10. Тъй като счита, че решаването на разглеждания от него спор налага Съдът да се произнесе по тълкуването на разпоредбите на член 4, параграф 1 от Директива 2001/29, Bundesgerichtshof (Германия) отправя до Съда следните три преюдициални въпроса:

„1) Обхваща ли правото на разпространение по член 4, параграф 1 от Директива 2001/29/ЕО правото публично да се предлага за продажба оригинал или копие от произведението?

При утвърдителен отговор на първия въпрос:

2) Обхваща ли правото публично да се предлага за продажба оригинал или копие от произведението освен предложението за сключване на договор и рекламната дейност?

3) Нарушено ли е правото на разпространение, когато въз основа на офертата не се стигне до придобиване на оригинала или на копия от произведението?“.

11. В акта за преюдициално запитване Bundesgerichtshof излага съображенията, поради които счита, че на трите въпроса следва да се даде положителен отговор. Като напомня, че една от целите на Директива 2001/29 е да се осигури високо равнище на защита на авторското право и подходящо възнаграждение, той счита, че член 4, параграф 1 от нея трябва да се тълкува по такъв начин, че да му се придаде широк обхват.

⁸ — Наричано по-нататък „Dimensione Direct Sales“.

12. Според Bundesgerichtshof изключителното право да разрешава или забранява „всякаква форма“ на публично разпространяване „чрез продажба или по друг начин“ на оригинала на произведение или на копия от него би трябвало да обхваща офертата за продажба на възпроизведени екземпляри от произведение, т.е. не само предложението за сключване на договор, но и рекламната дейност, дори когато не е придобит оригиналът на произведение или негов възпроизведен екземпляр. Така офертата би трябвало да се разбира в икономически смисъл и да не се приравнява на правното понятие „предложение за сключване на договор“, така че би трябвало рекламната дейност, насърчаваща придобиването на възпроизведен екземпляр от произведение, да представлява сама по себе си публична оферта, обхваната от правото на разпространение по смисъла на член 4, параграф 1 от Директива 2001/29.

13. Запитващата юрисдикция счита, че решение Peek & Cloppenburg⁹ допуска това тълкуване на правото на разпространение. Макар Съдът да е приел в посоченото решение, че понятието „публично разпространяване“ включва само действията, които предполагат прехвърляне на собствеността, съображенията му в това отношение не могат да се тълкуват в смисъл, че правото на разпространение по член 4, параграф 1 от Директива 2001/29 не обхваща нито едно подготвително действие спрямо прехвърлянето. Офертата за продажба на оригинал или копие от произведение се свързва с прехвърляне на собствеността върху този обект, доколкото това прехвърляне се посочва в офертата.

14. Освен това запитващата юрисдикция напомня, че в своето решение Donner¹⁰ Съдът е приел, че търговец, който насочва рекламата си към неограничен кръг субекти, пребиваващи в определена държава членка, и създава или предоставя на тяхно разположение специална система за доставка и специален начин на разплащане, или позволява на трето лице да го прави, като по този начин осигурява възможност на посочените субекти да се доставят копия на произведения, защитени в същата държава членка с авторско право, извършва в държавата членка, където става доставката, „публично разпространяване“ по смисъла на член 4, параграф 1 от Директива 2001/29.

15. Жалбоподателите и ответниците по главното производство, испанското правителство и Европейската комисия са представили писмени становища и са изслушани в съдебното заседание, проведено на 11 септември 2014 г.

IV – По преюдициалните въпроси

A – Съображения на страните

16. Жалбоподателите по главното производство твърдят, че в случая по главното производство, а именно при обикновена оферта във връзка със защитени с авторско право мебели, не може да е налице разпространяване по смисъла на член 4, параграф 1 от Директива 2001/29 нито „чрез продажба“, нито „по друг начин“. В своето решение Donner¹¹ Съдът да е взел предвид рекламната дейност само като индиция за намерението на търговеца да се насочи към потребителите в държавата членка, в която действително е извършена дейност по разпространяване.

9 — EU:C:2008:232.

10 — EU:C:2012:370.

11 — EU:C:2012:370.

17. Идеята да се възприеме широко тълкуване на понятието за разпространяване, за да се осигури защитата на притежателите на права, и по специално да не се засегнат техните пазарни възможности, била неоснователна, когато съответната оферта изобщо не води до придобиване. В такъв случай притежателят на правото не претърпява никаква вреда и следователно няма право на никакво обезщетение. Също така не било необходимо да се разширява обхватът на понятието за разпространение, за да се забрани рекламната дейност, тъй като Директива 2004/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно упражняването на права върху интелектуалната собственост¹² предвижда изрично в член 9, параграф 1, буква а) възможността компетентните съдилища да постановят неокончателна забрана, за да се предотврати всяко неминуемо нарушение на право върху интелектуална собственост. Ето защо действията, предхождащи действие, с което се засяга право на интелектуална собственост, могат да бъдат забранени на това основание, без да е необходимо да се счита, че те самите засягат посочените права.

18. Knoll International счита, че с оглед на обстоятелствата по главното производство с поставените въпроси запитващата юрисдикция иска главно да се установи дали извършваната от Dimensione Direct Sales рекламна дейност може да бъде забранена, доколкото засяга изключителното му право на разпространение по смисъла на член 4, параграф 1 от Директива 2001/29. Посоченото дружество обаче смята, че тези въпроси почиват на неправилно тълкуване на обхвата на правото на разпространение по смисъла на тази разпоредба, основаващо се на твърде ограничително тълкуване, направено от Съда в решение Peek & Cloppenburg¹³.

19. Всъщност Съдът е приел, че въз основа на изключителното право на разпространение притежателят на авторското право разполага само с правото да контролира прехвърлянето на собствеността върху оригинала или копие от произведение на приложните изкуства с изключение на всяко друго право. Това тълкуване обаче не било в съответствие със смисъла и целта на Директива 2001/29.

20. Knoll International смята, че с преюдициалното запитване се повдига главно въпросът дали член 4, параграф 1 от Директива 2001/29 трябва да се счита съгласно международното право за правна норма, която предвижда минимална защита или, напротив, максимална хармонизирана защита.

21. Дружеството смята в това отношение, че Договорът на Световната организация за интелектуална собственост за авторското право, приет в Женева на 20 декември 1996 г. и одобрен от името на Европейската общност с Решение 2000/278/ЕО от 16 март 2000 година¹⁴, не може да се тълкува по такъв начин, че да води до засягане на гарантираните от националните законодателства права, в случая на пълнотата на възможните известни и неизвестни права за материално и нематериално използване на собствено произведение, които член 17, параграф 1 от UrhG признава на притежателя на авторското право. Следователно член 4, параграф 1 от Директива 2001/29, тълкуван съгласно ДАП, не може да има ограничаващи последици спрямо правата, от които авторите на произведения на приложните изкуства вече са се ползвали преди приемането на посочената директива.

22. Ето защо Knoll International предлага на преюдициалните въпроси да се отговори в смисъл, че предвиденото в член 4, параграф 1 от Директива 2001/29 право на разпространение обхваща правото публично да се предлага за продажба оригиналът или копие от произведение, като се уточни, че това право обхваща не само предложението за сключване на договор, но и

12 — ОВ L 157, стр. 45; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 2, стр. 56.

13 — EU:C:2008:232.

14 — ОВ L 89, стр. 6; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 20, стр. 212, наричан по-нататък „ДАП“.

рекламната дейност, и че това право може да бъде засегнато дори когато офертата не води до придобиване. Посоченото дружество счита, че във всички случаи член 4, параграф 1 от Директива 2001/29 допуска национална правна уредба, която предвижда това право в полза на автора.

23. Испанското правителство предлага да се даде поотделно утвърдителен отговор на всеки от трите въпроса, поставени на Съда.

24. Преди всичко, като се позовава на решение *Donner*¹⁵, испанското правителство подчертава, че без договор за продажба и доставка на предмета на продажбата на купувача не може да е налице разпространяване. Посоченото правителство обаче подчертава, че за да е налице продажба, е необходимо публично да се направи предложение за сключване на договор за продажба, поради което смята, че правото на разпространение следва да обхваща предложението за сключване на договор, като необходим подготвителен елемент на всеки договор за продажба.

25. Освен това испанското правителство счита, че правото на разпространение обхваща не само предложението за сключване на договор, но и рекламата, доколкото с оглед на нейната цел тя се вписва в поредицата от действия, подготвящи продажбата на продукт, и че продажбата не може да се осъществи без нея.

26. Накрая испанското правителство посочва, че при липсата на действително осъществена продажба изключителното право на разпространение може да бъде засегнато, при положение че офертата е направена в рамките на канал за продажба и разпространение, чието специално предназначение е придобиването на спорните обекти, защитени с авторско право, което предполага поведение, насочено към определени потребители.

27. Защищаваната от Комисията позиция претърпява промяна между писмената и устната фаза на производството.

28. В писменото си становище Комисията твърди основно че към настоящия момент съгласно практиката на Съда вследствие на решения *Peek & Cloppenburg*¹⁶ и *Donner*¹⁷, наличието на действие на разпространяване по смисъла на член 4, параграф 1 от Директива 2001/29, предполага продажба или всяко друго прехвърляне на собственост. Това ограничително тълкуване на понятието за разпространяване, с което действията, предхождащи сключването на договора, се изключват от приложното поле на член 4, параграф 1 от Директива 2001/29, не противоречало на преследваната от тази директива цел, а именно да се осигури високо равнище на защита, и впрочем гарантирало правната сигурност, доколкото наличието на продажба може да се установи въз основа на обективни критерии.

29. В хода на устната фаза на производството обаче Комисията посочва, че изключването на всяка оферта за продажба от обхвата на понятието за разпространяване би могло да създаде празнота в рамките на защитата на притежателите на авторски права, доколкото последните биха могли да използват предвидените в Директива 2004/48 правни средства едва когато се установи действителна продажба. Ето защо Комисията счита, че понятието за разпространяване може да се тълкува по такъв начин, че да бъдат обхванати някои оферти, при положение че, от една страна, бъдат очертани ясни рамки на това тълкуване и че критериите за оферта, обхваната от правото на разпространение, бъдат точно и еднакво определени от Съда, и от друга страна, че бъде разтълкуван член 4, параграфи 1 и 2 от Директива 2001/29. Иначе казано, макар да е

¹⁵ — EU:C:2012:370.

¹⁶ — EU:C:2008:232.

¹⁷ — EU:C:2012:370.

възможно да се приеме евентуално, че обикновената оферта е обхваната от параграф 1, независимо от действителното извършване на продажба или на всяко друго прехвърляне на собственост, не може да се счита, че тази оферта води до изчерпване на правото на разпространение по смисъла на параграф 2.

Б – Анализ

30. Преди да се отговори на поставените от запитващата юрисдикция въпроси, следва да се направят три предварителни уточнения.

31. Преди всичко е необходимо да се отбележи, че по главното производство Knoll International е поискало от запитващата юрисдикция да забрани на Dimensione Direct Sales съгласно член 15, параграф 1, точка 2 от UrhG да предлага за продажба копия от защитени с авторско право мебели, които не са произведени нито от него, нито от Knoll, с уточнението че това искане не се основава на констатация за действително извършени и надлежно установени продажби на мебели. Макар нито Knoll International, нито запитващата юрисдикция да го посочват изрично, искането се състои главно в това да се забрани на Dimensione Direct Sales да използва своя уебсайт за публичното предлагане за продажба в Германия на спорните мебели. Иначе казано, искането е да му се забрани да предприеме търгуване със спорните мебели на германската територия посредством своя уебсайт и дори, в по-широк смисъл, посредством обикновена рекламна дейност.

32. Следователно от фактическа страна настоящото дело се различава от вече разгледаните от Съда дела относно тълкуването на член 4, параграф 1 от Директива 2001/29, цитирани от страните. Всъщност по делото, по което е постановено решение Peek & Cloppenburg¹⁸, спорните факти се отнасят до публичното излагане на възпроизведени екземпляри от защитени с авторско право мебели и до възможността за използване на посочените възпроизведени екземпляри от съответните потребители при липсата на търговия с тях и следователно без да е налице действителна и надлежно установена тяхна продажба, или на каквото и да било намерение за търгуване. Напротив, по делата, по които са постановени решения Donner¹⁹ и Blomqvist²⁰, спорните стоки са били предмет на действителна и установена продажба и/или на доставка или на опит за доставка. За разлика от това по главното производство се посочва, че Dimensione Direct Sales има намерение да търгува със спорните мебели, но не е установена никаква продажба или доставка.

33. По-нататък запитващата юрисдикция уточнява, без това да е оспорено от страните, че от една страна, спорните мебели са защитени в Германия с авторско право като произведения на приложните изкуства, и че, от друга страна, копия от посочените мебели са предлагани от Dimensione Direct Sales на неговия уебсайт, с насоченост конкретно към германските потребители, без разрешение от притежателите на правата върху тези мебели, в случая без разрешението на Knoll International и/или на Knoll.

34. В това отношение следва да се напомни, че ако запитващата юрисдикция следва да установи верността на твърдените факти, тя трябва и да следи в тези рамки съгласно член 3, параграф 2 от Директива 2004/48 мерките, процедурите и средствата, които са необходими за гарантиране на зачитането на права върху интелектуалната собственост, да се прилагат по такъв начин, че

18 — EU:C:2008:232.

19 — EU:C:2012:370.

20 — C-98/13, EU:C:2014:55.

да се избегне създаването на препятствия пред законната търговия²¹ и да се предвидят предпазни механизми срещу злоупотреба с тях. По-конкретно запитващата юрисдикция следва да се увери, че спорните мебели не са пуснати законно в продажба от притежателите на право или с тяхно съгласие и че изключителното право на разпространение, от което се ползват последните, не е изчерпано съгласно член 4, параграф 2 от Директива 2001/29.

35. Накрая е необходимо да се отбележи, че с втория си преюдициален въпрос запитващата юрисдикция иска по същество от Съда да се произнесе по въпроса дали наред с предложението за сключване на договор и „рекламната дейност“ може да бъде обхваната от правото на разпространение по смисъла на член 4, параграф 1 от Директива 2001/29. Запитващата юрисдикция обаче предоставя съвсем малко информация относно рекламната дейност, която е извършена от Dimension Direct Sales или е обсъждана в друго отношение, а само посочва рекламите във всекидневници и списания през 2005 г. и 2006 г.²² Тя не дава и точни пояснения за причините да счита, че ѝ е необходим отговор на този въпрос, за да реши разглеждания от нея спор и да приеме исканите от Knoll мерки, обобщени синтезирано в точка 31 от настоящото заключение.

36. От постоянната практика на Съда обаче следва, че необходимостта да се даде тълкуване на правото на Съюза, което да е от полза за националния съд, изисква последният да определи фактическия и правен контекст, в който се вписват поставените от него въпроси, или най-малко да обясни фактическите хипотези, на които те се основават²³. Съдът многократно се е произнасял, че основанието на едно преюдициално запитване не е във формулирането на консултативни становища по общи или хипотетични въпроси, а в необходимостта от него за действителното решаване на спор, свързан с правото на Съюза²⁴.

37. Ето защо считам, че при липсата на подробности за разглежданото фактическо положение и на каквито и да било данни за естеството и обхвата на мерките, които запитващата юрисдикция възнамерява на приеме, не е възможно Съдът да даде специфичен полезен отговор²⁵ на втория въпрос, поради което последният трябва да се приеме за недопустим.

38. В подкрепа на тези съображения и с уточнението, че ще разгледам заедно първия и третия въпрос, бих напомнил преди всичко, че в своето решение *Peek & Cloppenburg*²⁶ Съдът е установил, че нито член 4, параграф 1 от Директива 2001/29, нито друга разпоредба от тази директива определя в достатъчна степен понятието за публично разпространяване на произведение, защитено с авторско право²⁷. Съдът обаче е подчертал и че това понятие трябва да се тълкува, доколкото е възможно²⁸, с оглед по-специално на разпоредбите на ДАП, тъй като целта на Директива 2001/29 е да се приложат задълженията на Общността²⁹ по посочения договор и член 4 от тази директива, с който се транспонира член 6 от същия договор³⁰.

21 — Вж. в това отношение преамбюла и член 41, параграф 1 от Споразумението за свързаните с търговията аспекти на правата върху интелектуалната собственост, представляващо приложение 1 В от Споразумението за създаване на Световната търговска организация, одобрено от името на Европейската общност, що се отнася до въпроси от нейната компетентност, с Решение 94/800/ЕО на Съвета от 22 декември 1994 година (ОВ L 336, стр. 1, 214; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 10, стр. 3). Вж. и решение *Bericap Záródástechnikai* (C-180/11, EU:C:2012:717).

22 — Вж. точка 7 от настоящото заключение.

23 — Вж. по-специално решение *ÖFAB* (C-147/12, EU:C:2013:490, т. 45 и цитираната съдебна практика).

24 — Вж. по-специално решение *Romeo* (C-313/12, EU:C:2013:718, т. 40 и цитираната съдебна практика).

25 — Вж. в това отношение по-специално решения *Meilicke* (C-83/91, EU:C:1992:332, т. 32 и 33) и *Zurita García и Choque Cabrera* (C-261/08 и C-348/08, EU:C:2009:648, т. 35).

26 — EU:C:2008:232.

27 — Пак там (т. 29).

28 — Решения *Peek & Cloppenburg* (EU:C:2008:232, т. 30 и 31) и *Donner* (EU:C:2012:370, т. 23).

29 — *Arrêt Peek & Cloppenburg* (EU:C:2008:232, т. 31).

30 — Пак там (т. 35).

39. Като подчертава, че член 6, параграф 1 от ДАП определя понятието за право на разпространение, което имат авторите на произведения на литературата и изкуството, като изключителното право те да разрешават предоставянето на неограничен кръг от лица на оригинала и копия от техните произведения чрез продажба или „друго прехвърляне на собствеността върху тях“³¹, Съдът приема, че понятието за разпространяване чрез продажба или по друг начин следва да се тълкува като „вид разпространяване, което трябва да *включва* прехвърляне на собственост“³².

40. Освен това, като напомня, че на съдържанието на понятието „разпространяване“ по смисъла на член 4, параграф 1 от Директива 2001/29 трябва да се даде самостоятелно тълкуване в правото на Съюза, което не може да зависи от приложимия закон спрямо сделките, в рамките на които се извършва разпространяване³³, Съдът уточнява и че „публичното разпространяване *се характеризира* с поредица операции, започващи най-малкото от сключването на договор за продажба и стигащи до изпълнението му чрез доставката на субект от неограничен кръг“³⁴.

41. Противно на твърдението на Dimensione Direct Sales, така дадените от Съда определения, които, както вече подчертах, трябва да бъдат поставени в техния контекст³⁵, не могат да се тълкуват в смисъл, че не допускат възможността засягане на изключителното право на разпространение да се установи и при липсата на действително извършена продажба, доколкото може да се приеме, че действията, евентуално забранени въз основа на изключителното право на разпространение, се вписват в контекст, който явно е насочен към това да се благоприятства сключването на такъв договор за продажба.

42. Бих цитирал ясно изразеното становище на генералния адвокат Jääskinen в заключението му по дело Donner³⁶, че „понятието за разпространение чрез продажба трябва да се тълкува така, че да предоставя на авторите практически и ефикасен контрол върху пускането на копия от техните произведения на пазара — от възпроизвеждането на произведенията, през преминаването им в търговската мрежа, до изчерпването на авторското право по член 4, параграф 2 от Директива[2001/29]“.

43. Такъв преди всичко може да е случаят с предложението за сключване на договор за продажба или с каквато и да било оферта за продажба на защитени с авторско право обекти, направено или направена без съгласието на притежателя на правото посредством уебсайт, на който на заинтересованите лица се предоставят необходимите средства, позволяващи им да заплатят сумата на покупките си и да поръчат доставката им.

44. Всъщност, при положение че уебсайт е представен като търговски сайт, който осигурява търговията със защитени с авторско право обекти, било то постоянно, периодично или спорадично, в който ясно са посочени обектите и цените им и се съдържат технически средства, даващи възможност за закупуването и доставянето им на купувача³⁷, т.е. сайт, чиято конфигурация позволява сключването на договори за продажба, трябва да се приеме, че този

31 — Пак там (т. 32).

32 — Пак там (т. 33).

33 — Решение Donner (EU:C:2012:370, т. 25).

34 — Решения Donner (EU:C:2012:370, т. 26) и Blomqvist (EU:C:2014:55, т. 28).

35 — Вж. точки 31 и 32 от настоящото заключение.

36 — C-5/11, EU:C:2012:195, т. 53.

37 — По този въпрос вж. Съобщение на Комисията, озаглавено „Пътна карта за завършване на единния пазар за доставка на колетни пратки — Повишаване на доверието в услугите по доставка и насърчаване на продажбите онлайн“ (COM (2013) 886 окончателен).

сайт е показателен за намерението да се създаде канал за разпространение на посочените обекти, за който, въпреки че отговарящите за този сайт физически и юридически лица спазват приложимите законови разпоредби³⁸, се отнася забраната по член 4, параграф 1 от Директива 2001/29.

45. При подобни обстоятелства, които изглежда съответстват на тези по главното производство, намерението на отговарящите за сайта лица да търгуват с обектите, защитени с авторско право, е явно в достатъчна степен и вероятността да са извършени или да бъдат извършени продажби е достатъчно голяма, за да могат притежателите на авторското право върху тези обекти да поискат продажбата им да бъде забранена въз основа на изключителното им право на разпространение, при положение че то не е изчерпано по смисъла на член 4, параграф 2 от Директива 2001/29 и евентуално сезираната с искане в този смисъл юрисдикция следва да приеме мерките, предвидени по-специално в съответствие с член 6 от Директива 2004/48, с оглед на представянето на необходимите доказателства.

46. От тази гледна точка не може да се приеме доводът на Dimensione Direct Sales, че не е необходимо да се тълкува широко правото на разпространение по смисъла на член 4, параграф 1 от Директива 2001/29, тъй като съдебните органи на държавите членки могат на основание член 9, параграф 1, буква а) от Директива 2004/48 да постановят неокончателна забрана срещу „предполагаемите нарушители“, за да се предотврати всяко неминуемо нарушение на право върху интелектуална собственост. Всъщност въпросите, които поставя запитващата юрисдикция на Съда, се отнасят до същността на правото на разпространение, а не до процесуалния ред, по който може, от друга страна, да се предотврати всяко неминуемо нарушение на право върху интелектуална собственост.

47. В по-широк план, но от същата гледна точка, подобен би могъл да бъде и случаят с всяка покана за оферта (*invitatio ad offerendum*) и дори с всяка рекламна дейност³⁹, отнасяща се до защитени с авторско право обекти и насочена към определени потребители, доколкото тази дейност се извършва посредством или във връзка с уебсайт, по-специално с явното намерение да се постигне сключването на договори за продажба на посочените обекти или да се способства в решаваща степен за прехвърлянето на собствеността.

48. Ето защо предлагам на Съда да отговори на поставените от запитващата юрисдикция преюдициални въпроси, като постанови, че член 4, параграф 1 от Директива 2001/29 трябва да се тълкува в смисъл, че правото на разпространение по смисъла на тази разпоредба обхваща правото на притежателя на авторското право върху оригинала или копията от защитено с това право произведение да забрани на всяко лице публично да предлага за продажба посочения оригинал или посочените копия без негово съгласие, включително когато тази оферта не е довела до придобиване, доколкото офертата е направена с явното намерение за сключване на договори за продажба или извършване на всякакво друго действие, което предполага прехвърляне на собствеността върху оригинала или копията.

38 — В това отношение може да се посочат разпоредбите на Директива 2000/31/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2000 година за някои правни аспекти на услугите на информационното общество, и по-специално на електронната търговия на вътрешния пазар (Директива за електронната търговия) (ОВ L 178, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 29, стр. 257), или още изискванията, предвидени в Директивата относно защитата на потребителя по отношение на договорите от разстояние. Вж. по-специално членове 6 и 8 от Директива 2011/83/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2011 година относно правата на потребителите, за изменение на Директива 93/13/ЕИО на Съвета и Директива 1999/44/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на Директива 85/577/ЕИО на Съвета и Директива 97/7/ЕО на Европейския парламент и на Съвета (ОВ L 304, стр. 64).

39 — Вж. решение Donner (EU:C:2012:370, т. 29). Вж. и а contrario заключението на генералния адвокат Jääskinen по дело Donner (EU:C:2012:195, т. 54).

V – Заключение

49. Предлагам на Съда да отговори на поставените от запитващата юрисдикция преюдициални въпроси, както следва:

„Член 4, параграф 1 от Директива 2001/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество трябва да се тълкува в смисъл, че правото на разпространение по смисъла на тази разпоредба обхваща правото на притежателя на авторското право върху оригинала или копията от защитено с това право произведение да забрани на всяко лице публично да предлага за продажба посочения оригинал или посочените копия без негово съгласие, включително когато тази оферта не е довела до придобиване, доколкото офертата е направена с явното намерение за сключване на договори за продажба или извършване на всякакво друго действие, което предполага прехвърляне на собствеността върху оригинала или копията“.